

48. celoštátna postupová súťaž a prehliadka detskej dramatickej tvorivosti.  
Je súčasťou Scénickej žatvy.



*L i s t y*

*denné spravodajstvo*



*DETSKEJ TÁLIE*





## VYSPovedALI SME TVORIVÉ TETY:



**Irena Vozáková:** Vzťah k maľovaniu mala Irena Vozáková už ako dievča. „Maľovala som portréty uhlom, tuhou, tiež som maľovala krajinky. Mala som k tomu jednoducho dobrý vzťah,“ spomína si šikovná maliarka. **Enkaustika** je maliarska technika, pri ktorej sa ako farbiace médium používa roztavený farebný vosk. Nástrojom na maľovanie sú rozohriate kovové paličky, alebo špeciálne vyhrievané perá, prípadne tzv. enkaustické žehličky.



**Ingrid Falová:** Maľovanie na textil s farbami na textil aj fixkami. „Tie najhodnotnejšie módné kúsky sú originálne vychytávky, ktoré nemá nikto iný. Tu v Šali na Zlatej Priadke nemusíte utrácať tisíce za limitované kolekcie známych dizajnérov, zvládnete to aj vy. Stačí zapojiť svoju fantáziu a navštíviť tvorivé dielne.“



**Iveta Bajová a Mária Lišková** (paverpol technika): Paverpol je tekuté tužidlo, ktoré sa používa na spájanie textilu, prírodných a iných materiálov. Je vhodné na výrobu sôch, obrazov, dekorácií. „Základom je akrilová farba, na to kombinujeme rôzny materiál, snažíme sa o recykláciu. Máme tu patinované farby – zlaté, strieborné... Tvoríme podľa nálady a fantázie. Chceme deťom ukázať a umožniť si vyskúšať čo najviac techník, nech si naša generácia rozvíja svoju kreativitu.“





## PREDSTAVUJEME POROTU:

### BARBORA JURINOVÁ (očami Veroniky Kořínkové)

Je naozaj ťažké pozorovať túto milú a energickú osobu, lebo sa pohybuje neuveriteľne rýchlo a zvláda niekoľko desiatok vecí naraz. Niekoľko rokov ju bolo možné (a na BookObrazoch stále je) voľným okom vidieť v Slovenskej národnej galérii v Bratislave, kde viedla Oddelenie galerijnej pedagogiky, vďaka nej ožívajú obrazy a príbehy v rôznych projektoch pre školy a verejnosť. Niektorí šťastnejší študenti a deti ju môžu mať sami pre seba, keď chodia na literárno-dramatický odbor ZUŠ Jozefa Krešánka v Bratislave. Barbora Jurinová sa oku skúseného pozorovateľa javí ako renesančná bytosť, ktorá dokáže prepájať a zapájať rôznorodé oblasti umenia a priblížiť ich v nových súvislostiach. Má na to aj školy – vyštudovala dejiny umenia na Trnavskej univerzite a dramatickú výchovu DAMU v Prahe. Určite by urobila nové objavy aj v oblasti jadrovej fyziky, ale našťastie pre ľudstvo sa venuje umeniu a výchove. Od východu po západ (nielen slnka) sa snaží prepájať priaznivcov dramatickej výchovy v Združení tvorivej dramatiky a v EDUdrama vytvárať priestor pre ďalších dramaticky zameraných.

Na Zlatej Priadke pracuje s detskou porotou ☺



### Ing. arch. Mgr. art. Michal Lošonský ArtD.

Vyštudoval som architektúru na FA STU, VŠVU a scénografiu na VŠMU a živím sa divadelnou a filmovou scénografiou. Som spoluzakladateľom kreatívneho štúdia JaOnMi CreatureS a kultúrneho centra Ateliér v Pezinku. Pracujem ako odborný asistent na katedre Divadelnej scénografie VŠMU.

Detskej tvorbe sa venujem najmä na každoročnej dvojtyždňovej „dovolenke“ v prvej detskej prázdninovej republike Tralaland, kam sa od prvej návštevy v roku 2010 pravidelne vraciam a viem vytvárať ateliér. Minulý rok som viedol aj ateliér s názvom Tália, kde sme pripravili dve predstavenia za 12 dní.



## SO ZATAJENÝM DYCHOM kniha, ktoré nás nenechajú na pokoji

Aj v tretí deň Zlatej priadky máme pre vás nové príbehy. Ďalšia dvojica, v ktorých snád nájdete odpovede na svoje neľahké otázky. A hneď prvá z nich je úplne čerstvá novinka. Výber zostavila Martina Jánošíková, ktorá v Artfore pripravuje detské výbery kníh a podujatie Posviette si s nami na sny.



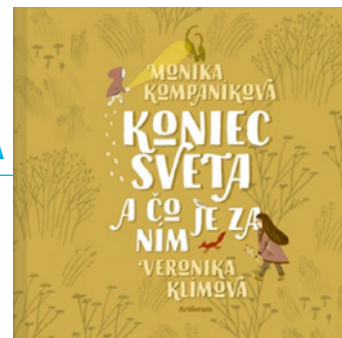
**Artforum**

### Koniec sveta a čo je za ním

MONIKA KOMPANÍKOVÁ

• (Vyd. Artforum, 2019)

Nová kniha dvojice autoriek Hlbokomorských rozprávok – Moniky Kompaníkovej a ilustrátorky Veroniky Klímovej. Príbeh jedného pochabého chrobáka, dvoch odvážnych detí z konca



sveta, ich mamy, čierneho pasažiera a tajomného cudzinca. A jedného veľkého mesta plného pokladov, ktoré však kvôli svetlu nevidiať.

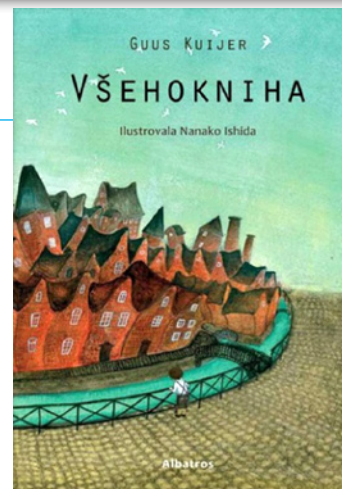
„Timi a Ema bývajú na samom konci sveta, v maličkom suterénnom byte, do ktorého sa nezmestí ani len spoločná detská izba. Vynaliezavé deti si však vedia poradiť a svoj hlavný stan si rozložia vo výťahovej strojovni na streche šestnásťposchodového paneláka. Za oknom pulzujú svetlá veľkého sveta aj svetelné signály mamy, ktorá každý večer odchádza do mesta za prácou. Ako si však Timi a Ema poradia s tajomným cudzincom, ktorý sa jedného dňa nastahuje do ich detskej izby? Prečo mamine svetlo zhaslo? Nájdú v sebe dosť odvahy, aby zistili, čo je na konci sveta a ešte kúsok za ním?“

### Všehokniha

GUUS KUIJER

• (Vyd. Albatros, 2013)

Chlapcovi menom Tomáš, ktorý pred tyranským otcom uteká do svojich snov a predstáv. Tam nachádza silu, aby sa svojmu otcovi postavil a stal sa tým, čím odjakživa túžil byť: šťastným.



„Pre mňa je zásadný „občiansky postoj“ v mojom najbližšom okolí. Aj preto sa ma Všehokniha tak dotkla. Je určená pre deti. Skúma otázku či, kedy a ako sa miešať do súkromia susedom, kde niekto niekomu ubližuje... Všehokniha je neúctivá kniha. Kniha neúctivá k otcovi, ktorý je bohabojný kresťan. A k otcovi by sme mali byť úctiví. Či nie?“

Tibor Mrkvička Hujdič (pán Mrkvička)

# MOC DAVU – inšpirácie z workshopu s Michaelom Woodwoodom

**Č**asť záznamu seminára, ktorý sa uskutočnil v rámci celoštátnej prehliadky Detská scéna 2016 (Svitavy, ČR) pod vedením anglického herca a pedagóga Redbrige Youth Theatre Workshop v Londýne Michael Woodwooda. Seminár s názvom Moc davu bol sondou do skúmania dynamiky a hierarchie vzťahov v bežných životoch a zároveň náhľad do systému režijnej práce s chórom a kompozíciou na javisku.



**Denisa Tchelidze, lektorka a pedagogička dramatickej výchovy, doktorandka DAMU Praha**

1. Zbor môže byť mnoho vecí – futbal: všetci sledujú jedného hráča a jeho príbeh, ako dáva gól. Dav nemusí byť nalepený na sebe, aby to bol zbor.

2. Ako režisér mením rytmus a tým začínam rozprávať príbeh. Upozorním na to, na čo chcem. Divák sa okamžite pýta: Prečo tam jedna žena stojí a ostatní chodia? Je tu sama? Čaká?

3. Vzniká živý obraz. Snažíme sa udržať neutrál, nepoužívať mimiku. Musíme si uvedomiť, že aj tá najmenšia zmena neutrálu okamžite určuje význam. V živom obraze nedržíme očný kontakt s divákom. Všetci naraz sa pozrieme až na signál tamburíny na ďalší úder všetci jednotne zdravia: Ahoj. Je to ako na renesančných obrazoch. Vždy sa jedna postava díva na diváka a vraví: pozrite sa na tento obraz. Chce rozprávať príbeh.

4. Často ten kto vystúpi z chóru je Boh alebo kráľ. Aischylos tak začína dialóg s chórom, vystúpi z neho. Pracujeme na moderných zboroch, ale vnímame silnú paralelu s gréckym chórom. Napriek tomu, že tvoríme dav,

chór, každý z nás ho vyjadruje ako individualita, po svojom.

5. V divadle nemusím byť zbor vždy na jednom mieste a individualita na druhom. Zbor môže vyplňovať celý priestor a v ňom bude odlišný jedinec.

6. Je to o vzdialenostiach a rozložení v priestore. Nie o rýchlosti. Pracujeme so symetriou. Symetria v divadle je nuda, pretože je to istý vzorec. Ale v kombinácii s kontrastom to funguje: chaos a potom symetria. Symetria, ktorú niečo nabúra. Možno porovnať k hudbe – keď má hudba rovnaký rytmus, po chvíli to je nuda. Ale keď pridáme melódiu, je to iné. Nastupuje zbor, v stále rovnakom rytme. Po chvíli nastupuje jednotlivec – dychový nástroj, ale aby jeho part vynikol, stále pokračuje zbor.

## Ako narežirovať dav

Každý pracujeme samostatne, aby sme vytvorili sekvenciu, ktorú neskôr pridáme do zboru. „Budem to viac riadiť. Urobím z toho choreografiu.“ Stávame sa zamestnancami v obrovskej kancelárii v New Yorku.

Všetci máme stoličku a list papiera. Každý vypracuje svojich 5 pohybov. Zafixujeme si ich tak, aby sme ich boli schopní nepretržite prehrávať. „Voľte jednoduché pohyby.“ Ďalšie 4 pohyby sú pre všetkých rovnaké. Začínáme postupným príchodom na pracovisko. Zamestnanci sa trúsia a sadajú si. Na signál začíname s choreografiou, všetci zo sedu realizujeme svojich 5 pohybov na rovnaké doby, ktoré udáva tamburína. Synchronizujeme sa pri spoločných pohyboch 6-9. Ďalej s touto choreografiou pracujeme: pridávame spomalený pohyb, opakujeme pohyby, atď. Na ďalší zvuk tamburíny ukončujeme pohyb, sedíme na stoličke. Z davu vystupuje postava. Je to úradník, ktorý nám začína rozprávať svoj príbeh.

*Celý článok vyšiel v časopise Tvorivá dramatika roč. XXVII, č.2 (78) (Denisa Tchelidze: Moc davu, moc individuality, 2016) dostupné online: [https://www.drama.cz/periodika/td\\_archiv/td2016-2.pdf](https://www.drama.cz/periodika/td_archiv/td2016-2.pdf)*



**C**isárov Slávik je rozprávka H. CH. Andersena o Čínskom cisárovi a slávikovi z jeho krajiny, ktorý spieval tým najľúbeznejším hlasom. Cisár túžil mať slávika stále pri sebe, aby mohol počúvať jeho piesne, no slávik nechcel prežiť život v kletke. Mladým hercom so súboru SPAD pri inscenácii nechýbalo nadšenie. Rozprávke dodali život a deťom (možno aj dospelým) ukázali, že všetky stvorenia na zemi majú právo na slobodu.



## HODNOTENIE ODBORNEJ POROTY

**K**lasické rozprávkové príbehy neodmysliteľne patria do detskej dramatickej tvorivosti a ponúkajú nielen veľký inšpiračný, ale aj tematický priestor, z ktorého môžu tvorcovia detského divadla čerpať námety a témy. Azda aj z tohto dôvodu sa detský divadelný súbor SPAD rozhodol dramatizovať a inscenovať rozprávku Cisárov slávik podľa predlohy H. Ch. Andersena.

Otázkou však je, či všetky rozprávkové predlohy sú vhodné na dramatizáciu a dokážu poskytnúť dostatok literárneho materiálu, ktorý sa dá ľahko dramatizovať, respektíve inscenovať. V prípade Cisárovho slávika je hľada-

nie materiálu komplikovanejšie, ale predsa len ako dramatizačne zaujímavá sa javí línia cisár – slávik. Táto línia poskytuje tematicky najzaujímavejšiu časť (i keď dejovo nie). Téma samolúbeho despotu, ktorý aj za cenu obmedzenia slobody, chce vlastniť prirodzenú krásu len pre svoje potešenie a v zápätí, keď táto krása zovšednie, vymení ju za niečo umelé, je zaujímavá a dá sa s ňou pracovať aj v intenciách aktuálneho diania. To sa však v inscenácii súboru SPAD nestalo a súbor akoby sa nedokázal rozhodnúť a definovať, s ktorou témou chce pracovať a o čom by ich Cisárov slávik mal byť. Táto dramaturgická neujasne-

## POVEDALI NÁM O SEBE:

**Matej Berežňák a Juliana Vargová**  
(SPAD, ZUŠ, Svidník):

*Naše predstavenie je rozprávka podľa predlohy H. CH. Andersena. Hlavnou myšlienkou nášho príbehu je poučenie pre ľudí aby so vážili všetky veci v živote, či už materiálne alebo emocionálne... Aký máte dojem zo svojich výkonov? Matej: Spravili sme tam pár chybičiek, ale sme spokojní.*

*Ako dlho ste sa pripravovali Juliana: Pripravovali sme sa približne rok s režisérkou Darinou Markovou.*

*Čo bolo najťažšie? Matej: Najťažší bol záver nášho predstavenia pretože sme to vymysleli tri dni dozadu.*

*Ako zvládáte stres? Ako väčšina s úsmevom dodali: Dnes sme stres nemali, v Šali sa nám hralo fantasticky a zvládame to profesionálne, pretože vystupujeme už nejaký ten rok. Chceme sa poďakovať našej režisérke, ktorá s nami vynaložila nemalé úsilie, keďže vďaka nej sme práve TU.*



sympatický príbeh, bez hlbšieho obsahu a presahu.

Neujasnená réžijno-dramaturgická koncepcia sa potom aj zákonite prejavila na výbere inscenačných prostriedkov, ktoré boli často nesystematicky použité a narúšali jednotnosť obrazu a výpovede, o ktorú sa súbor pokúšal.





Súboru by prospelo zamerať sa na niekoľko prostriedkov, ktorých by sa držal a vytvoril si z nich inscenačný princíp pre svojho Cisárovho slávika. Jednotlivé obrazy a situácie by tak potom mohol naplniť hrou a tvorivosťou, ktorú jednoznačne má. To nám dokázal aj pri práci so stuhami, ktoré boli jedným z hlavných scénografických prvkov. Týmito stuhami (materiálovo vhodne zvolenými) dokázal charakterizovať postavy, či vytvárať scény a priestory. Tu sa ale opäť prejavila koncepcná nedotiahnutosť inscenácie. Na

scéne sa miešala náznakosť s konkrétnymi kostýmami. Taktiež nefungoval hrací priestor, ktorý súbor vytvoril kruhovou látkou, ale vzápätí tento priestor porušil.

Súbor SPAD nám ukázal, že na tvorivosť a na nápady núdzu nemá. Bohužiaľ, vďaka neujasnej režijno-dramaturgickej koncepcii sa jeho nápady stratili, či nemali očakávanú funkciu. Súboru by som odporučil hľadať si také predlohy, ktoré sú vhodnejšie na dramatiáciu a poskytujú väčší priestor na inscenovanie.

Ján Hyža

## DOBROTY DETSKEJ POROTY

**CISÁROV SLÁVIK:** *Nudilo ma to, prišlo mi to zdĺhavé – nezaujalo ma to a nepočula som ani všetky slová – ale výborne využívali rekvizity, len z červených pások vedeli spraviť veľmi veľa vecí – cisár bol trochu bez emócií, síce o nich hovoril, ale neverili sme mu to – ale slávik nádherne spieval, dobrá hráčka na flaute – vyrušila nás tma, veď predtým všetky scény aj rekvizity menili priamo na javisku – všetko sa zmestilo na plachtu, využili – nebola povedaná hlavná myšlienka, aj preto sme tomu neporozume-  
li – prečo ten slávik utiekol, keď predtým bolo všetko akoby v pohode? – nestačia nám výrobky „z Číny“ – nemusíme niečo vlastniť, aby sme to mohli mať radi.*

**D**etský a mládežnícky súbor nám energicky predviedol hru „Ale sme sa narobili!“, inšpirovanú spormi medzi mladistvými rovnako ako aj medzi dospelými. Cez pomerne nedôležitú otázku „Bola skôr sliepka alebo vajce?“ sa dostávame k dôležitejšej – „Ako pomenovať dni v týždni?“ a k lúšteniu tohto závažného problému obyvateľmi fiktívneho mestiečka. Inscenácia bola obohatená hudbou a sviežim humorom. Príbeh sa končí spoločným vyriešením konfliktu. Z čoho by sme si mohli zobrať príklad.



## HODNOTENIE ODBORNEJ POROTY

**S**cénická karikatúra Ale sme sa narobili! bola prívalom skutočnej, nehranej pohody a radosti z hry. Súbor Bebčina opäť nesklamal a ako vždy nás dostal svojou ľahkosťou javiskového bytia. Hrajúcim bolo na javisku jednoducho dobre a nám v hľadisku bolo dobre s nimi. Mali sme pocit, že nápady sa rodia priamo na scéne a pritom nechýbal inscenačný zámer a premyslená koncepcia. Práca s javiskovými prostriedkami bola minimalistická ale zmysluplná, smerovala k jasnej výpovedi – s humorom a nadhľadom nám zobrazovali desivú realitu, ako sa do vedenia spoločnosti dostávajú hlupáci, ktorí

hýria všetkými ľudskými neudhmi a že deti nie sú voči tomu slepé, vidia, aké absurdnosti sa okolo nich dejú a smejú sa na nich. Z diela bolo cítiť, že režisérka/pedagogička Miriam Martináková hráčov pri tvorbe navádza a podnecuje a vytvára priestor pre ich autorský vklad. To sa zákonite odrazilo na zaujatí a spontaneite hráčov. Nenecháva však ani veci len tak bez koncepcie, je jasne vytýčený žáner, sledujeme presné delenie scén, uvedomelú prácu s priestorom, javiskovou obrazovo-zvukovou situáciou. Toto sklbenie spontaneity a divadelného kumštu do slobodného funkčného divadelného





tvaru osobne považujem za malý zázrak. Krásne je sledovať, ako sú deti prítomné a vnímajúce nielen „svoju rolu a svoju repliku“ ale celú situáciu, ako sa pri hre navzájom podria (spomeňme napríklad situáciu so zabudnutým či pochybeným textom „Igná... I...ehmmm“ a reakciu javiskovej partnerky tuším slovami „Nič si z toho nerob“). Napriek veľkému množstvu hráčov, nenastal na javisku chaos, naopak ich správne dávkovaná energia mala možnosť zasiahnuť nás v omnoho väčšej intenzite. Vyzdvihnúť možno i dynamické členenie prehovorov medzi jednotlivcov a sku-

pinu, ktoré tvorilo akúsi zvukovú partitúru predstavenia. Autori diela sa nevyhli istému kolísaniu temporytmu a niektoré situácie by si žiadali trochu zrýchliť, či precíznejšie pracovať s ich dynamikou a prenášaním javiskovej pozornosti. Tieto chvíle strateného tempa vznikli



## POVEDALI NÁM O SEBE:

**Patrícia Galková a Adam Chovanec** (DDS Bebčina, Nová Dubnica): *Po našom vystúpení máme skvelé pocity, pred skvelým publikom sa vždy vystupuje dobre. Pripravovali sme sa s Mirkou Martinákovou, medzi tým sme boli na štyroch súťažiach. Mali sme veľké problémy si zapamätať text. Pred dvoma dňami nám ochorela hlavná postava, tak som ju musel zastúpiť ja...* dodal Adam.



Aké ste reagovali keď ste zistili že idete parodovať politiku? Adam: *Neprišlo mi to divné, politika je zábavná.*

Aké sú vaše herecké ambície? Adam: *Chcel by som pokračovať v divadle a stať sa hercom.* Patrícia: *Mojím snom je dostať sa na herecké konzervatórium. Ďakujeme že sme sa sem dostali a pozdravujeme našu pani režisérku.*

možno v snahe dať priestor viacerým pre individuálne vyjadrenie, inokedy jednoducho vystaval pre-

kážku samotný scenár – vymenovať sedem nových názvov (a potom ďalších 7 a v konečnom dôsledku až „365“) je na javisku priveľa a kladú sa tu vyššie nároky na vystavanie situácie. Ani samotná predloha hry súboru z hľadiska práce s tempom a napätím veľmi nepomohla. Ide o jednu javiskovú situáciu, ani nie príliš dramatickú. Hráčom chýba súper, voči ktorému by sa mohli vymedziť a rozohrávať konflikt,







za to si však skvele vybrali za partnera nadsádzku a humor. Výborne fungovala štylizácia detí do jednotlivých postavičiek na zastupiteľstve, vytiahnutie typických gest, mimiky, hľadanie špecifického spôsobu reči, obzvlášť som ocenila i prácu s dychom. Istú rezervu by som možno videla v práci s priestorom, v dynamike priestorových vzťahov, v práci s kontrastom (ktorý je potrebný najmä v takýchto žánroch, kde absentuje konflikt).

Hra bola plná prekvapivých a nápaditých narážok na nezmyselnosť konania dospelých, najmä sveta

mocných, či presnejšie sveta tých, ktorí majú moc rozhodovať a meniť veci v spoločnosti. Inscenácia avizuje, že dej sa odohráva kdekoľvek a kedykoľvek a spomínané narážky, a odkazy na náš svet sú zúfalo aktuálne práve tu – na Slovensku – a teraz – v súčasnom politickom dianí a nespokojnom vrení v spoločnosti (*#stojimepri-kulture a i.*). Tieto impulzy z javiska nás aktivizujú a snáď preto nepotrebujú protihráča na scéne. A tými, kto s hrdinami (či skôr antihrdinami) príbehu vedie dialóg, sme práve my v hľadisku.

Daniela Evjáková

## DOBROTÝ DETSKEJ POROTY:

**A**LE SME SA NAROBILI!: Narobili sa z vymýšľania – nemalo to mať hlavnú myšlienku, bola to komédia o spoločnosti – výborne využili prekvapenia s rekvizitami, napríklad odkiaľ sa zrazu vzali tie noviny – každý si držal svoju postavu celý čas a výborne ich vystihli – aj spomalenie pri bitke výborne fungovalo – všetci na javisku boli úplne zohratí – bolo super, ako aj diváci boli zapojení, že sa nás vždy pýtali, čo na to my – a kludne si to mohli vymýšľať aj sami – všetko odkazovalo k tomu, že to boli slovenskí politici, aj farby biela modrá červená, pesničky „slovenského rodu som“ – dostali sme pekný obraz, čo všetko naši politici už vyriešili...

**S**ZUŠ, Kapušany inscenovala hru Múdry Maťko a hlupáci. Zábavný dej obohatili hudbou a tanečnou choreografiou, a tak sa nikto v sále nenudil. Vtipnosť diela spočívala v hlúposti. Príbeh sledoval život Maťka a jeho cesty po svete, pri ktorej našiel plno hlupákov. Pomhol im a oni sa mu odvdáčili zlatkami. Príbeh sa síce neskončil žiadnym mravným ponaučením, no divákovi tento fakt neprekážal a obdarili hercov silným potleskom.



## HODNOTENIE ODBORNEJ POROTY

**D**etský divadelný súbor, ktorý vznikol pod vedením Ireny Kasalovej na ZUŠke v Kapušanoch len nedávno, prišiel na Priadku s dramatizáciou rozprávky Múdry Maťko a hlupáci, ktorá je v detskom divadle obľúbenou a overenou predlohou. Kolektív oslovila svojou aktuálnosťou, lebo majú pocit, že aj v súčasnosti „hlupákov akoby

z neba zhadzovali“. Príbeh Maťka preto nezasadili do rozprávkovej historickej neurčitosti, ale do svojej obce, teda prostredia, ktoré dôverne poznajú.

V úvode sa nám za zvuku chytľavého rapu Moja dedina predstavuje Maťo a jednotlivé figúrky jeho vidieckeho spoločenstva, evidentne dobre odpozorované z reality, ktoré sa postupne stanú gazdami,





gazdinami a Aničkami jednoduchého príbehu. Maťo si hľadá nevestu a keď po príhode so sekerou na rebríku vidí, že jeho vyvolená je síce robotná, ale veľa rozumu nepobrala, rozhodne sa, že si ju vezme, len ak nájde troch väčších hlupákov, než sú potenciálni svatovci a ich dcéra Anička. Z pôvodne košatejšej rozprávky si inscenatori vybrali len tri situácie: s gazdinou a kvočkou, dievčaťom s rukou v džbáne a volom ťahaným na kostolnú vežu.

Kreatívny prístup je viditeľný najmä v kostýmovaní postavičiek (sličky,

vôl, jednotlivé dedinské typy) a tiež v štylizovanom hereckom prejave, ktorý udržiava tempo-rytmus situácií v dobrom tempe. Naopak, situácie, ktoré majú konverzačný charakter, tempo inscenácie retardujú (dlhšie slovné výmeny medzi Maťom a gazdami, ktoré nie sú podporené akciou). V tejto súvislosti je putovanie Maťa za hlupákmi vhodne členené vyššie spomínaným rapom a Maťovým nedokonalým ale suverénnym spevom a vtipnými tanečnými kreáciami. Publikum tieto pasáže veľmi ocenilo. Tvorcom



## POVEDALI NÁM O SEBE:

**Michal Kasala a Ondrej Onder** (Zvončeky z Kapušian, SZUŠ Kapušany): Naše predstavenie je o dedine, kde sa múdry Maťko vybral k hlúpym susedom na vohľady. Michal: Ako ste si mohli všimnúť ja som ten hlúpy...



Predstavenie sme zahrli veľmi dobre, ale vždy môže byť lepšie. Michal: Túto inscenáciu pripravovala moja mama Irena Kasalová od začiatku školského roka. Cvičili sme trikrát do týždňa a vyzeralo to dobre. Naša pani režisérka je veľmi milá a vtipná, preto vzniklo takéto predstavenie. Chceli by sme veľmi pekne poďakovať režisérke, porote aj divákovi, skvelé publikum.

odporúčame považovať nad dvojitém rámcovaním príbehu (Maťo aj susedy), ktoré zbytočne evokujú niekoľko záverov.

Problematickejšim článkom inscenácie je nejednotný scénografický kľúč. Konkrétne rekvizity a mobiliár ľudového charakteru nekorešpondujú s technickými statívami, cudzorodá je tu insitná maľba rebríka a sekery na plátne, reálny keramický

džbán zas bráni inscenátorom vypointovať situáciu jeho rozbitím, čo ich zas núti tento inak dôležitý moment nešikovne kamuflovať.

Celkovo však humorný prístup k látke i téme, programovo insitno – naivný inscenačný kľúč, suverénny prejav a výsmech tvorcov do vlastných radov vyvolal v hľadisku veľké sympatie.

Alena Leľková

## DOBROTÝ DETSKEJ POROTY:

**MÚDRY MAŤKO A HLUPÁCI:** Dobrá hudba, taká chytľavá – a ten Maťko keď tancoval, strašne dobre to dával – vtipný príbeh – malo to skončiť, ako sa Maťko oženil, ten koniec v dedine už tam nemusel byť, aj keď to bolo pokračovanie k tomu začiatku, ale príbeh skončil už predtým – ale Maťko nebol múdry, iba tí ostatní boli hlupáci – striedanie scén a pesničky dávalo tomu rytmus – ale keby tam tá pesnička nebola, tak to divadlo by som si asi nezapamätal – možno keby to celé spieval naživo – hrali sa aj s divákom, vedeli si sami zo seba spraviť srandu – obdivujem, ako sa vedeli strápníť – aj keď vieme, že my ľudia takí sme – bolo to smiešne, ale ako divadlo to nemá žiadne poučenie.





## HLAVNÝ PARTNER:

# U. fond na podporu umenia

*Podujatie z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.*

## Partneri:

*Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu SR, Krajské osvetové stredisko v Nitre,  
Mesto Šaľa, Národné osvetové centrum Bratislava*



## ORGANIZAČNÝ PARTNER:



## MEDIÁLNI PARTNERI:



## SPONZORI:



# L i s t y

*denné spravodajstvo*

*DETSKEJ TÁLIE*



**Vydalo:** Mestské kultúrne stredisko Šaľa v spolupráci  
s Národným osvetovým centrom Bratislava

**Adresa:** SNP 16, 927 01 Šaľa, tel.: 031 / 770 4051

**Realizačný tím:** MsKS Šaľa, Realexpo, s. r. o.

**Redakcia:** Róbert Lešš, Paulína Ložiová, Katarína Marková,  
Ivan Aľakša

**Foto:** Martin Dičér. **Grafická úprava:** Fantázia media, s. r. o.

**Náklad:** 320 ks, nepredajné

**Rok vydania:** 2019